

8. august 2011

Til Karen Hækkerup!

Tak, for en venlig telefonsamtale i dag (d. 8 august 2011, kl. ca. 11,00).

Jeg vil prøve, at fortælle om mit barnebarns kontakt med politiet så kort og præcis, som jeg kan. Mit barnebarn er født februar år 2007, og var på afhøringstidspunktet knap 3½ år gammel. Hun blev afhørt om "ting" der skulle være foregået måneder 10 måneder tidligere, altså da hun kun var 2 år. Hendes sprog var/er ikke godt.

Ved første afhøring, der foregik omkring 1. august 2010 blev hun spurgt om:

1. "Hvorfor vil du ikke besøge din far" ? Spørgsmålet blev gentaget først 13 gange, derefter endnu 14 gange. Ialt 27 gange. (uden svar fra barnet).
2. "Er der nogen der har pillet dig i "tissekonen". Spørgsmålet gentaget 6 gange. (Intet svar fra barnet).
3. "Har du en hemmelighed"? Spørgsmålet gentaget 4 gange. (Intet svar fra barnet).
4. "Sker der noget hos din far du ikke bryder dig om"? Barnet svarer: "Nej".
5. "Gør din far noget du ikke bryder dig om"? Barnet svarer : "Nej".

Anden afhøring, der foregik en uge senere, blev hun spurgt om:

1. "Har far pillet dig i "tissekonen"? Spørgsmålet gentaget 19 gange. (Intet svar fra barnet).

Nu bliver der så manipuleret:

2. "Hvor var du da det skete"? Spørgsmålet gentaget 6 gange. Så svaret: " Far pillet i "tissekonen" på Bornholm". (far var slet ikke med med på Bornholm. Det var hendes mors nye mand).

Under hele forhøret var der ingen øjenkontakt med barnet, der samtidig hoppede og dansede rundt i rummet. Barnet var alene i rummet med en den kvindelige politibetjent, som hun slet ikke kendte. Mit barnebarn måtte indlægges på psykiatrisk afd. et par måneder efter afhøringen. Barnet, der havde været renlig fra omkring 14 måneder begyndte igen at være urenlig, dersuden blev hendes sprog dårligere. Hvordan kan en mor udsætte sit barn, så lille et barn for sådan en afhøring, der kommer i nærheden af psykisk -terror? Hvordan kan samfundet, der jo skal være med til at sørge fortryghed ikke mindst for landes yngste borgere, tillade en sådan behandling af et barn?

Jeg telefonerede til justisministeriet for at spørge om det kunne være sandt, at det var tilladt at afhøre så små børn. Det var det, som i dette tilfælde, når moderen gav sin tilladelse.

Jeg kan ikke hjælpe mit barnebarn, men jeg håber ved at gøre opmærksom, hvad vore børn kan komme udfor, især ved skilsmisse, kriser o. lign. bør samfundet måske træde til med forordninger, for at forhindre (så godt som man kan) at børn ikke bliver brugt som "våben".

Hvis der er brug for mere information, står jeg til rådighed.